

Sygn. akt III CNP 5/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku W. Ż.
przy uczestnictwie J. H. i N. H.
o dział spadku oraz podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi uczestniczki N..H
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w K. na wniosek W. Ż. przy uczestnictwie J. H. i N. H., dokonał działu spadku po M. Ż. i podziału majątku wspólnego M. Ż. i B. Ż.. Apelację uczestniczek od tego orzeczenia Sąd Okręgowy w K. odrzucił postanowieniem z dnia 22 czerwca 2016 r., wskazując, że w określonym terminie nie zostały usunięte braki apelacji w postaci uiszczenia całej należnej opłaty sądowej.

Od tego postanowienia uczestniczka N. H. wniosła w dniu 5 października 2017 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia. Stwierdziła m.in., że zaskarżone postanowienie jest sprzeczne z przepisami prawa cywilnego procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., w związku z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona nie później niż w chwili wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15–16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, i z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52). Skarżąca nie

wykazała jednak ani nie uprawdopodobniła szkody w zakresie wymaganym przez art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto orzeczeniem „szkodzącym” może być w tym wypadku orzeczenie działowe, bo w nim dokonano rozliczeń i zasądzono spłaty, a nie postanowienie o odrzuceniu apelacji, które szkody w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. samo nie czyni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 13, z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07, nie publ., z dnia z dnia 19 marca 2008 r., III CNP 10/08, OSNC-ZD 2009, nr 1, poz. 3).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).